

## Epistola întâi către Corinteni

### Capitolul 16

#### Cuprinsul

|                                             |          |
|---------------------------------------------|----------|
| <b>Epistola întâi către Corinteni .....</b> | <b>1</b> |
| <b>Capitolul 16.....</b>                    | <b>1</b> |
| 59. Colecta și planurile de călătorie ..... | 1        |
| 60. Doi slujitori: Timotei și Apolo .....   | 3        |
| 61. Ultimele îndemnuri și salutări .....    | 5        |

#### 59. Colecta și planurile de călătorie

**1 Corinteni 16.1-9:** Iar despre colecta pentru sfinți, cum am rânduit adunărilor Galatiei, așa faceți și voi. În ziua întâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte la el acasă, adunând din ce va fi câștigat, ca să nu se strângă colecte când voi veni. Și, când voi sosi, pe cei pe care îi veți aproba, pe aceștia îi voi trimite cu scrisori, ca să ducă darul vostru la Ierusalim. Și dacă este potrivit să merg și eu, vor merge împreună cu mine. Voi veni însă la voi când voi trece prin Macedonia, pentru că trec prin Macedonia. Dar poate voi rămâne sau voi și ierna la voi, ca să mă conduceți oriunde ar fi să merg. Pentru că nu doresc să vă văd acum în treacăt; pentru că sper să rămân la voi un timp, dacă Domnul va îngădui. Dar voi rămâne în Efes până la Cincizecime, 9. pentru că mi s-a deschis o ușă mare și cu folos, și adversari sunt mulți.

Pavel încheie această scrisoare cu câteva indicații practice privind strângerea de bani. Pare a fi un fel de anexă, în care vrea să mai spună ceva, ce nu este atât de important. Dar asta este doar o aparență. Ceea ce spune aici ne privește pe toți.

Se spune uneori că ultimul lucru care se convertește la un om este portofelul său. Astfel de remarci nu sunt, de obicei, luate din aer. Sunt puțini oamenii care nu se preocupă deloc de bani. Toată lumea vrea să aibă cât mai mulți. Loteriile și jocurile de noroc dovedesc că această tendință este generală. Motivația pe care o primesc credincioșii din Corint pentru a organiza o colectă pentru credincioșii săraci este foarte necesară și nouă. Este omenesc să uiți de ceilalți când ție îți merge bine. Poate că ai doar cât să te descurci. Ce mai poți da altora? Cu toate acestea, nu este o chestiune de politețe să pui ceva deoparte pentru alții.

Pavel scrisese deja același lucru adunărilor din Galatia, iar aici le prezintă și credincioșilor din Corint responsabilitatea lor. El se așteaptă ca ei să facă ceea ce le spune. În 2 Corinteni 8 și 9, adică în două capitole întregi, el dă și alte indicații despre colectarea de bani pentru credincioșii aflați în nevoie. Din aceasta poți vedea cât de important este acest aspect pentru el. În capitolul acesta vei găsi, printre altele, că lui Dumnezeu Îi place să dai de bunăvoie, nu din obligație. În capitolul nostru, el arată cum se face cel mai bine această punere deoparte.

Desigur, există multe modalități de a-i face pe alții să se bucure de bunăstarea ta, dar aici se face o legătură strânsă cu prima zi a săptămânii, duminică. Este frumos. Prima zi a săptămânii era în mod deosebit ziua în care credincioșii se adunau pentru a sărbători Cina Domnului și a asculta Cuvântul lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 20.7). Nu este o consecință automată a legăturii cu Domnul, pe care o experimentăm în strângerile laolaltă, faptul că arătăm această legătură și în mod practic? Biblia vorbește despre o „jertfă de laudă”, pe care o putem aduce lui Dumnezeu ca „rod al buzelor”. Aceasta înseamnă că Îi spunem lui Dumnezeu cât de recunoscători Îi suntem că ne-a mântuit. Dar imediat după aceea, Biblia vorbește despre jertfele de binefacere și dărnicie, care sunt plăcute lui Dumnezeu (Evrei 13.15,16). Așadar, aceste colecte nu sunt cerșetorie, ci o consecință logică a recunoștinței noastre față de Dumnezeu.

După ce Pavel a legat astfel punerea deoparte a banilor de prima zi a săptămânii, el dă un sfat practic: să punem deoparte în fiecare săptămână o anumită sumă. Această sumă putea fi diferită în fiecare săptămână. Depindea de starea lor materială. Pentru persoanele cu venituri fixe, suma va fi adesea aceeași. Ar trebui să ne gândim din când în când: cât pot pune deoparte săptămâna aceasta? Sper că este o obișnuință pentru tine să pui regulat bani în punga de colectă. Dar te gândești din când în când dacă poți schimba suma? Prin procedura pe care o propune Pavel aici, el putea conta pe faptul că, la venirea sa, se va fi strâns o sumă considerabilă. Dacă colectarea ar fi avut loc doar în momentul în care el ar fi venit la ei, suma cu siguranță nu ar fi fost atât de mare. O donație unică este de obicei mai mică decât suma economisită. Suma, care ar fi fost astfel strânsă, urma să fie înmănată fraților care se bucurau de încrederea adunării. Împreună cu o scrisoare de însoțire, frații trebuiau să ducă acest dar de dragoste la Ierusalim. El nu știa încă dacă va merge și el. În acest caz, ei ar fi putut călători împreună cu el.

Frații, care urmau să fie însărcinați cu această misiune, nu au fost aleși la întâmplare. Erau frați care se dovediseră deja în slujba Domnului. Adunarea din Corint trebuia să-i aleagă pe acești frați pe baza faptelor lor. Trebuiau să fie frați care nu ar fi cedat ispitei de a fugi cu banii. În Faptele apostolilor 6.3 și 1 Timotei 3.8-13 găsești câteva caracteristici ale fraților cărora li se poate încredința o astfel de slujbă. Caracteristicile descrise acolo ar trebui, desigur, să caracterizeze pe fiecare creștin credincios, și dacă este așa, atunci cu siguranță și pe frații cărora le este încredințată sarcina de a răspunde nevoilor materiale ale credincioșilor. Aceste caracteristici sunt încă considerate condiții necesare pentru a putea îndeplini o slujbă în domeniul material. Faptul că astăzi avem posibilitatea de a efectua plăți fără numerar nu diminuează în niciun fel calitățile pe care trebuie să le aibă cineva care este însărcinat cu un astfel de serviciu.

Pavel se hotărâse deci să viziteze pe credincioșii din Corint și descrie modul în care intenționa să ajungă la ei. După ce a plecat din Efes (de unde a scris această epistolă), voia să călătorească mai întâi prin Macedonia. Acolo se aflau orașe precum Filipi și Tesalonic, după care tânjea inima lui. Dar apoi urma să ajungă la Corint. El voia să rămână mai mult timp la ei, poate chiar peste iarnă. Când afară va fi frig, se va putea bucura de căldura dragostei credincioșilor din Corint. Aceasta ar fi o ocazie excelentă să-i învețe mai departe în chestiunile pe care i le-au pus. În același timp, ei ar avea ocazia să-l ajute când va pleca mai departe. El era convins că vor face aceasta. Acesta este limbajul dragostei. În această scrisoare, el a trebuit să mustre unele lucruri, care nu erau bune. Cu toate acestea, el avea încredere că ei nu îl vor respinge din această cauză. O muștrare făcută cu dragoste nu va răci relația.

Vizita lui nu trebuia să fie, după cum a spus, doar una scurtă. El își încheie planurile cu: „dacă Domnul va îngădui”. Aceasta arată că Pavel căuta voia Domnului în toate lucrurile. Poți să-ți faci planuri, nu este nimic rău în asta, cu condiția, desigur, ca acestea să fie planuri pe care Domnul le

poate aproba. Pentru un creștin este normal să-și prezinte planurile în rugăciune Domnului, fie că este vorba de un concediu, o călătorie de afaceri sau o slujbă pentru Domnul. Domnul Isus a spus: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15.5). Cu siguranță ai experimentat deja că ai vrut să faci ceva fără să-L întrebi pe Domnul. Nu contează dacă planurile tale au reușit sau nu – fără Domnul nu a fost bine. Există o mare liniște când știi că Domnul îți călăuzește viața și când îți pui conștient viața în mâinile Lui. Așadar, prezintă-ți planurile Domnului și vei experimenta binecuvântarea lor.

Pe de altă parte, o viață trăită pe căile Domnului nu este întotdeauna ușoară. Pavel a experimentat și el aceasta. El voia să rămână în Efes până la Cincizecime, pentru că Domnul avea o lucrare importantă pentru el acolo. Aceasta s-a manifestat în două moduri:

1. O ușă mare și cu folos i-a fost deschisă. Aceasta înseamnă că Domnul a deschis în mod puternic și impresionant inima unui număr mare de oameni pentru Evanghelie.
2. Dovada, că Domnul era la lucru acolo, era faptul că existau mulți adversari. Nimic nu îl face pe diavol să fie atât de activ ca lucrarea Domnului. Cu cât întâmpini mai multă împotrivire într-o slujbă, pe care vrei să o faci pentru Domnul, cu atât poți fi mai sigur că este într-adevăr o lucrare a Domnului.

Diavolul nu se preocupă de oamenii care trăiesc doar pentru ei înșiși. Acolo nu are nimic de temut. Ei fac ceea ce îi place, iar lui îi place tot ceea ce nu este pentru Domnul.

Dacă vrei să faci ceva pentru Domnul, vei întâlni adesea aceste două lucruri:

1. Domnul îți deschide o ușă, adică vezi o posibilitate de a face o lucrare pentru Domnul. El te conduce în circumstanțe prin care recunoști că El te călăuzește să faci o lucrare pentru El.
2. Întâlnești împotrivire. Nu numai tu cunoști o slujbă pentru Domnul, ci și diavolul o cunoaște. De aceea, el va folosi toate puterile sale pentru a ți se împotrivi. Pentru aceasta, el are nevoie de oameni care să te împiedice să slujești, considerându-te un adversar al Evangheliei. Nu te lăsa descurajat de aceasta, ci mai degrabă încurajat.

*Citește din nou 1 Corinteni 16.1-9. - Economisești? Pentru ce / pentru cine?*

## 60. Doi slujitori: Timotei și Apolo

**1 Corinteni 16.10-14:** Dar, dacă va veni Timotei, vedeți să fie fără frică între voi, pentru că el lucrează lucrarea Domnului, ca și mine. Nimeni deci să nu-l disprețuiască, ci conduceți-l în pace, ca să vină la mine, pentru că îl aștept cu frații. Cât despre fratele Apolo, l-am rugat mult să vină la voi cu frații; însă nu a voit deloc să vină acum, dar va veni când va avea o ocazie potrivită. Vegheați, stați tari în credință, îmbărbățați-vă, întăriți-vă! Toate faptele voastre să se facă în dragoste.

Corintenii credincioși nu par să fi fost un popor ușor de condus – nu erau tocmai oile blânde ale bunului Păstor. Pavel spusese deja despre sine că fusese cu teamă și cu mult tremur în mijlocul lor (1 Corinteni 2.3). Avea toate motivele să o facă, pentru că avea să le transmită un mesaj care nu le va plăcea. Dimpotrivă, cuvintele lui vor provoca împotrivire. Acum îi îndeamnă pe credincioșii din Corint să procedeze în așa fel încât Timotei să nu aibă aceeași soartă ca el. În capitolul 4.17, el anunțase deja venirea lui Timotei și scopul vizitei sale. Din acest pasaj reiese cât de mult era Timotei pătruns de aceeași dorință ca și Pavel. El le-ar fi dat aceeași învățătură, pe care ei o primiseră de la Pavel, o învățătură care nu lăsa nimic din înalta părere pe care o aveau despre ei

înșiși. Așadar, și aici exista perspectiva unei împotriviri. De aceea, el le atrage atenția asupra modului în care ar trebui să-l primească pe Timotei.

Timotei lucra la fel ca Pavel în lucrarea Domnului. Gândesc că „lucrarea Domnului” are aici un sens mai special decât în ultimul verset al capitolului anterior (1 Corinteni 15.58), unde ni se spune tuturor că trebuie să lucrăm în lucrarea Domnului. Nu că slujba lui era diferită, dar Timotei, la fel ca Pavel, avea o slujbă printre credincioși care îl solicitau în totalitate. El era un tânăr deosebit, cu care Pavel avea o legătură deosebită. În mai multe dintre scrisorile sale, el îl menționează pe Timotei ca împreună-expeditor sau face referire la el. I-a scris chiar două scrisori deosebite. Le găsești și tu în Biblie. Din toate acestea reiese cât de mult îl aprecia Pavel. Dacă ai un prieten sau o prietenă cu care împărtășești totul și care simte lucrurile la fel ca tine, poate îți poți imagina cum era relația dintre acești doi slujitori.

La aceasta se adaugă faptul că Pavel era mai în vârstă, iar Timotei era un tânăr. Este plăcut să vezi cum două generații interacționează fără să existe vreo problemă între ele. La fel de plăcut este când într-o adunare locală există tineri, care se dezvoltă bine din punct de vedere spiritual. Acolo unde tinerii credincioși sunt interesați de Biblie, se va crea o relație bună cu credincioșii mai în vârstă, care de asemenea duc o viață cu Domnul.

În dezvoltarea spirituală, pe care Timotei o parcursese, el ajunsese acum într-un punct în care Pavel îi putea da o misiune independentă. El a putut să-l trimită într-o adunare dificilă, cum era cea din Corint. Acest fapt arată încrederea pe care Pavel o avea în el. Aici se află o învățătură pentru credincioșii mai în vârstă, aceea de a le acorda tinerilor credincioși încrederea pe care o merită. Pavel știa că Timotei nu va da altă învățătură decât aceea pe care o dăduse el. Munca lui nu va fi întreruptă de acest tânăr, ci tocmai susținută.

Cu siguranță, Timotei nu era un om puternic, care a venit la credincioșii din Corint cu o mare doză de îndrăzneală pentru a le sluji. Se pare că era mai degrabă un tânăr timid, care avea nevoie să fie încurajat și stimulat în mod regulat (vezi 2 Timotei 1.6-8). Aceasta putea fi un motiv pentru credincioșii din Corint să-l disprețuiască. Ei erau atrași de oratori impresionanți și captivanți. Rămâneau cu gura căscată de uimire în fața talentului lor oratoric. Conținutul era mai puțin important, principalul era să fie bine prezentat. Și astăzi, ceea ce contează este modul în care cineva „face impresie”. Ceea ce are de spus este secundar. Nu te lăsa contaminat de asta. Judecă tot ce auzi după Cuvântul lui Dumnezeu și nu după felul în care este spus. Altfel, te poți înșela ușor.

Nu așa a fost în cazul lui Timotei. Credincioșii din Corint nu trebuiau să fie fascinați de înfățișarea lui sau de felul în care „transmitea” mesajul, ci să asculte mesajul pe care îl aducea. Îi puteau arăta că îl acceptă prin faptul că îl primeau, ascultau învățăturile lui și îl conduceau în pace, când se întorcea la apostol. Pavel aștepta venirea lui și era nerăbdător să afle tot ce trăise. Timotei nu urma să vină singur, ci însoțit de câțiva frați. Ar fi fost o bună ocazie de a schimba experiențe și de a-L lăuda pe Domnul pentru tot ce făcuse. Aceasta este frumusețea întâlnirilor cu alți frați și alte surori. Mai ales în perioada concediilor, astfel de întâlniri cu credincioși, pe care altfel nu i-ai fi cunoscut, pot fi o mare binecuvântare. Afli de la ei cum trăiesc cu Domnul și ce a făcut El în viața lor, și poți povesti ce înseamnă Domnul pentru tine și ce a făcut El în viața ta.

Un alt slujitor, pe care Pavel îl menționează aici este Apolo. Și la Apolo Pavel a găsit calități deosebite, cu care putea să slujească altora. Dar vezi aici că relația lui Pavel cu Apolo era diferită de cea cu Timotei. Pavel îi putea da sarcini lui Timotei, pe care acesta le îndeplinea. Mai găsești câțiva bărbați de acest fel în Tit 3.12. Când ajungeau undeva, veneau în numele apostolului și puteau acționa cu autoritatea lui. În cazul lui Apolo, era altfel, după cum poți vedea aici. Pavel

dorea ca și el să meargă la Corint, pentru a sluji credincioșilor de acolo. L-a îndemnat insistent să facă aceasta. De mai multe ori a folosit toată puterea sa de convingere pentru a-l determina pe Apolo să meargă. Nu a reușit. A procedat Pavel în mod uman? Nu cred. Dragostea lui pentru credincioșii din Corint căuta orice ocazie să le slujească. Cu toate acestea, Apolo a considerat că nu trebuie să dea curs cererii lui Pavel. Nu că ar fi ignorat rugămintea lui Pavel. El s-a gândit înaintea Domnului, dacă să plece și a ajuns la concluzia că ar trebui să plece dacă se va ivi ocazia. În orice caz, nu a plecat imediat.

Un motiv important pentru care nu a plecat imediat poate fi dragostea lui pentru Pavel: nu voia să fie pus în opoziție cu el. Poate îți amintești din capitolul 9, că erau oameni care puneau la îndoială apostolia lui Pavel. Dacă Apolo ar fi venit, credincioșii suspicioși ar fi putut concluziona că Pavel însuși nu îndrăznește să vină. În Apolo vezi un slujitor care este rugat de un alt slujitor să facă ceva, dar apoi vorbește singur cu Domnul despre asta și ajunge la o decizie personală.

Aceasta este o evoluție foarte importantă și în creșterea ta spirituală. La început, vei fi luat de alți frați să participi la una sau alta dintre slujbele pe care le fac pentru Domnul. Sper, în orice caz, că există astfel de frați în jurul tău, care te vor implica într-o lucrare pentru Domnul, astfel încât să poți dobândi experiență. Cu cât crești mai mult spiritual, cu atât vei observa mai mult în relația ta cu Domnul că El vrea să te folosească. În acest fel, poți oferi și altora ocazia de a dobândi experiență spirituală în slujba pentru Domnul.

Timotei era în călătorie. Apolo și chiar Pavel urmau să vină mai târziu. Între timp, credincioșii din Corint trebuiau să vegheze, adică să fie cu ochii în patru pentru a recunoaște pericolele care amenințau prin învățăturile false. Ei trebuiau să înfrunte atacurile vrăjmașului împotriva credinței și să rămână tari pe temelia credinței, așa cum auziseră de la Pavel și cum puteau citi în această epistolă. Ei trebuiau să se comporte ca niște bărbați, care nu se tem de luptă și se dovedesc puternici în ea. Slăbiciunea și somnolența nu au ce căuta când vine vorba de a păstra ceea ce am primit de la Dumnezeu în Cuvântul Său. Pentru a fi puternici împreună, avem nevoie de dragoste unii pentru alții, nu de invidie sau dezaprobare. Dragostea este legătura reciprocă, care dă cea mai mare putere pentru a respinge orice atac al vrăjmașului.

*Citește din nou 1 Corinteni 16.10-14. - Numește diferențele dintre Pavel, Timotei și Apolo. În ce te poți compara cu fiecare dintre ei?*

## 61. Ultimele îndemnuri și salutări

**1 Corinteni 16.15-24:** Vă rog dar, fraților (știți casa lui Ștefana, că este cel dintâi rod al Ahaiei și că s-au dedicat ei înșiși sfinților spre slujire), ca și voi să fiți supuși unora ca aceștia și fiecăruia care lucrează împreună și se ostenește. Mă bucur însă de venirea lui Ștefana și a lui Fortunat și a lui Ahaic, pentru că ei au împlinit ce lipsea din partea voastră, pentru că au înviorat duhul meu și al vostru: recunoașteți deci pe unii ca aceștia. Adunările din Asia vă salută. Acuila și Priscila, împreună cu adunarea din casa lor, vă salută mult în Domnul. Toți frații vă salută. Salutați-vă unii pe alții cu o sărutare sfântă. Salutul este cu mâna mea: Pavel. Dacă nu-L iubește cineva pe Domnul Isus Hristos, să fie anatema! Maranatha! Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi! Dragostea mea este cu voi toți, în Hristos Isus. Amin.

La sfârșitul scrisorii sale, Pavel atrage din nou atenția asupra unei familii. Cu aceasta începuse și scrisoarea sa.

Capitolul 16

În capitolul 1.11, el menționează că motivul pentru care a scris această scrisoare este faptul că a auzit diverse lucruri de la membrii casei lui Cloe. El menționează acolo și casa lui Ștefana (1 Corinteni 1.16). El botezase întreaga familie. Acum revine la această familie. El o poate descrie ca o familie care a slujit altor credincioși. În versetele anterioare, ai întâlnit pe Pavel, Timotei și Apolo, care își îndeplineau misiunea ca slujitori deosebiți ai Domnului. Aici găsești un frate, Ștefana, care slujea Domnului împreună cu întreaga sa familie. A sluji Domnului înseamnă, în mod concret, a sluji fraților și surorilor. Efortul acesta se merită. Sunt convins că există o nevoie extrem de urgentă de astfel de familii.

Cea mai mare parte a nenorocirii din lume și din adunări se datorează lipsei comuniunii familiale. Tații și mamele nu mai ocupă locul pe care Dumnezeu li le-a dat în familie. Copiii nu mai ascultă ce le spun părinții. Acestea sunt evoluții extrem de dăunătoare. Dar din familii precum cea a lui Ștefana rezultă ceva. Acest frate a fost primul din regiunea Ahaia care s-a convertit împreună cu familia sa. Dovezi ale autenticității acestei convertiri sunt date din belșug în continuare. Una dintre aceste dovezi era disponibilitatea sa de a sluji fraților. A sluji înseamnă a ocupa locul cel mai de jos. Prin faptul că au ocupat acest loc, Ștefana și ai săi au strălucit. Ștefana nu avea o funcție oficială de prezbiter sau ceva asemănător. Nici nu pretindea acest loc. Dar, datorită modului său de viață, Pavel a putut să-i îndemne pe credincioșii din Corint să i se supună.

Tu faci bine să te supui unor astfel de credincioși, care arată în viața lor de familie că iau în serios Cuvântul Domnului. Ei au ceva să-ți ofere, prin care propria ta viață cu Domnul va fi îmbogățită. Aceasta nu se aplică doar familiilor; supune-te tuturor celor care slujesc cu devotament Domnului. Poți învăța de la ei, te apropie de Domnul. Această supunere este ceva care în zilele noastre aproape nu mai poate fi amintit. Toți suntem maturi, și a te face „sclav” nu se potrivește cu drepturile tale, așa se spune. Dar, supunerea nu este servilism. Este o atitudine de respect față de celălalt și de respectare a drepturilor sale. Este atitudinea pe care Domnul Isus a avut-o față de Dumnezeu și Tatăl Său în timpul vieții Sale pe pământ.

Ștefana era un om care a arătat o inimă caldă față de apostol. El călătorise împreună cu alți doi la Pavel. Cât de bucuros fusese Pavel! Te bucuri și tu la fel, când frații vin la tine să împărtășească cu tine lucrurile Domnului? Pavel avea nevoie de astfel de vizite, cu atât mai mult cu cât nu fusese tratat cu prea multă recunoștință de către credincioșii din Corint. El primise mai mult respingere decât mulțumire din partea lor. El se străduise foarte mult pentru ei, dar nu se vedea prea multă recunoștință. Desigur, pe un slujitor nu trebuie să-l preocupe primirea de mulțumiri și laude. Un slujitor adevărat trebuie să se preocupe ca învățăturile sale să aibă efect asupra credincioșilor. Când o slujire este primită, rezultatul este o relație cordială între slujitor și credincioși, iar acest fapt nu era în cazul credincioșilor din Corint.

Dar acum au venit câțiva frați din Corint, care au primit și apreciat slujba lui. Nu din pricina lui Pavel, ci pentru că el propovăduia pe Hristos. Când Hristos este subiectul slujbei și inimile se deschid pentru El, întotdeauna se creează comuniune. Acești frați aveau în mod evident inima la locul potrivit. Ei au făcut bine ceea ce credincioșii din Corint au omis să facă. Ei „i-au înviorat duhul”. Poate că el se gândise, cum ar trebui să continue cu credincioșii din Corint. El ar fi putut ușor să devină melancolic. Poate că îți poți imagina cum ar fi fost să vezi propria ta muncă de o viață eșuând în acel loc. Apoi au venit acești frați. Cât de bine i-a făcut asta! Și dacă credincioșii din Corint erau sinceri, trebuiau să recunoască că acești frați, care l-au încurajat atât de mult pe Pavel, i-au încurajat și pe ei de multe ori prin slujirea lor. Trebuiau să se poarte cu blândețe cu astfel de frați, pentru că erau de mare valoare. Sper că și tu cunoști astfel de frați; ai grijă să-i recunoști, adică să-i ascuți.

Urmează salutarile. Sunt menționate câteva nume. Mai întâi adunările din Asia. În acea vreme, exista o legătură strânsă între adunările locale. Ele se cunoșteau reciproc și păstrau legătura între ele. Transmiterea salutarilor este un semn al legăturii. În acest fel, adunările locale pot experimenta unitatea lor chiar și în vremurile confuze în care trăim. Este ceva foarte simplu și, în același timp, foarte frumos și valoros. Acuila și Priscila sunt singurii care sunt menționați pe nume, împreună cu adunarea care se întrunea în casa lor. În primele versete din Faptele apostolilor 18, poți citi că Pavel a cunoscut acest cuplu din Corint (Faptele apostolilor 18.1-3). Era un cuplu care avea o inimă pentru Domnul. Pavel îi menționează de mai multe ori în scrisorile sale. Trebuie să citești ce se spune despre ei. Aici scrie că, casa lor era deschisă fraților, spre gloria lui Dumnezeu. Deoarece locuiau de câțiva ani în Corint, probabil că aveau legături cu credincioșii de acolo, pe care încă îi primeau. În continuare, Pavel transmite saluturi din partea tuturor fraților. Prin credința în Domnul Isus, există o legătură între toți cei care Îl cunosc și Îl iubesc.

Uneori poate fi mai ușor să transmiți saluturi de la distanță, decât să saluți credincioși pe care îi întâlnești regulat. Le cunoști atât de bine slăbiciunile și defectele, încât uneori îți este greu să îi saluți cu căldură pe astfel de frați. De aceea, se face apel la a vă saluta cu o sărutare sfântă. Nu este vorba atât de mult de sărut, cât de sinceritatea salutului; nu trebuie să fie un salut ipocrit.

La final urmează salutul scris de mâna lui Pavel. Cu o singură excepție, el nu și-a scris singur scrisorile. El dicta, iar altcineva scria; la sfârșit, el scria salutul său, ca un fel de semnătură. Verifică aceasta la sfârșitul diferitelor scrisori. Este posibil ca Pavel să fi avut o problemă la ochi și, prin urmare, să nu fi putut scrie singur – sau, în orice caz, să fi scris cu mare dificultate (vezi Galateni 4.14-15).

Apoi, el are un cuvânt foarte serios și insistent pentru cineva, care nu-L iubește pe Domnul. Oare erau oameni printre credincioșii din Corint care nu-L iubeau pe Domnul? Oare sunt astfel de oameni printre noi? Dragostea pentru Domnul se poate arăta numai prin a face ceea ce El a spus. În Ioan 14.21,23 găsim două afirmații frumoase în acest sens. Credincioșii din Corint puteau să-și arate dragostea față de Domnul ascultând ceea ce le-a scris Pavel în această epistolă. Același lucru este valabil și pentru noi în ceea ce privește întreaga Biblie. Nu este vorba despre eșecurile noastre, ci despre faptul dacă vrem cu adevărat să facem ceea ce spune Domnul, din dragoste pentru El, indiferent de prețul pe care îl vom plăti. Cine nu are această dorință, atrage asupra sa un blestem.

Maranatha! Aceasta înseamnă: „Domnul vine” sau „Domne, vino!” Se referă la venirea Domnului. Cine Îl iubește, Îl așteaptă. Pentru cel care nu-L iubește, venirea Lui înseamnă judecată. Până atunci, Pavel le urează harul Domnului. Când ne simțim slabi, din fericire, acest har este mereu prezent și ne ajută să perseverăm. La final, el le mărturisește dragostea pe care le-a purtat-o tuturor în Hristos Isus. Dragostea l-a determinat să scrie această epistolă, dragostea pentru Domnul său și dragostea pentru ai Săi. Numai prin dragoste suntem capabili să ne slujim unii pe alții, să ne apropiem de Domnul și să-L glorificăm împreună ca adunare locală.

*Citește din nou 1 Corinteni 16.15-24. - Îl iubești pe Domnul?*